

Personne ne devrait être assis seul

Par Gerrit W. Gong
du Collège des douze apôtres

Askush Nuk Ulet Vetëm

Nga Plaku Gerit W. Gong,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Conférence générale d'octobre 2025

Vivre l'Évangile de Jésus-Christ, c'est aussi accueillir tout le monde dans son Église rétablie.

Të jetuarit e ungjillit të Jezu Krishtit përfshin t'u bësh vend të gjithëve në Kishën e Tij të rivendosur.

I.

Depuis 50 ans, j'étudie la culture, y compris la culture de l'Évangile. J'ai commencé par les biscuits chinois (fortune cookies).

Dans le quartier chinois de San Francisco, les dîners de la famille Gong se terminaient par un biscuit chinois et une citation pleine de sagesse, comme, par exemple : « Un voyage de mille lieues commence toujours par un premier pas. »

Quand j'étais jeune adulte, je faisais des biscuits chinois. Muni de gants blancs en coton, je pliais et façonnais ces biscuits ronds tout juste sortis du four.

À ma grande surprise, j'ai appris qu'à l'origine, les biscuits chinois ne faisaient pas partie de la culture chinoise. Pour différencier les cultures chinoise, américaine et européenne en matière de biscuits chinois, j'ai recherché ces derniers sur plusieurs continents, comme on procéderait pour localiser un incendie de forêt. Les restaurants chinois de San Francisco, Los Angeles et New York servent des biscuits chinois, mais ce ne sont pas ceux que l'on trouve à Pékin, Londres ou Sydney. Seuls les Américains fêtent la journée nationale du biscuit chinois. Seules les publicités chinoises proposent des « biscuits chinois américains authentiques ».

Les biscuits chinois sont un exemple simple et amusant. Mais le même principe de comparaison des pratiques dans différents contextes culturels nous permet de distinguer la culture de l'Évangile. Et maintenant, le Seigneur nous

I.

Kam studiuar kulturën prej 50 vjetësh, përfshirë kulturën e ungjillit. E fillova me biskotat e fatit.

Në lagjen kineze të San-Franciskos, darkat e familjes Gong mbylleshin me një biskotë fati dhe një fjalë të urtë si: “Një rrugëtim kilometrik fillon së pari me një hap”.

Kur isha i ri në moshë madhore, bëja biskotat fati. Me doreza të bardha pambuku, i palosja dhe u jepja formë biskotave të rrumbullakëta të sapodala nga furra.

Për habinë time, mësova se biskotat e fatit nuk e kanë prejardhjen nga kultura kineze. Për të bërë dallimin mes kulturës së biskotave kineze, amerikane dhe europiane të fatit, kërkova biskotat fati në shumë kontinente, ashtu si dikush përdor vendndodhje të shumta vrojtimi për të llogaritur ku ka rënë zjarr në pyll. Restorantet kineze në San-Francisko, Los Anxhelos dhe Nju-Jork shërbejnë biskotat fati, por jo ato që ndodhen në Pekin, Londër ose Sidni. Vetëm amerikanët e festojnë Ditën Kombëtare të Biskotave të Fatit. Vetëm reklamat kineze ofrojnë “Biskota Origjinale Fati nga Amerika”.

Biskotat e fatit janë një shembull zbavitës, i thjeshtë. Por i njëjti parim i krahasimit të praktikave në mjedise të ndryshme kulturore mund të na ndihmojë ta dallojmë kulturën e ungjillit. Dhe tani Zoti po hap mundësi të reja për ta mësuar

donne de nouvelles occasions d'apprendre la culture de l'Évangile à mesure que les prophéties liées aux allégories du Livre de Mormon et aux paraboles du Nouveau Testament s'accomplissent.

II.

Partout, les gens se déplacent. Les Nations Unies recensent 281 millions de migrants internationaux. Ce nombre représente 128 millions de personnes de plus qu'en 1990 et trois fois plus que les estimations de 1970. Un nombre record de convertis rejoignent l'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours partout dans le monde. Chaque jour de sabbat, des membres et des amis de l'Église originaires de 195 pays et territoires se réunissent dans 31 916 assemblées de l'Église, et parlent 125 langues différentes.

Récemment, en Albanie, en Macédoine du Nord, au Kosovo, en Suisse et en Allemagne, j'ai vu de nouveaux membres accomplir l'allégorie de l'olivier du Livre de Mormon. Dans Jacob 5, le Seigneur de la vigne et ses serviteurs fortifient les racines et les branches de l'olivier en rassemblant et en greffant ensemble celles provenant de divers endroits. Aujourd'hui, les enfants de Dieu se rassemblent en Jésus-Christ ; le Seigneur nous offre un moyen naturel remarquable d'étendre la plénitude de son Évangile rétabli.

Pour nous préparer au royaume des cieux, Jésus raconte les paraboles des conviés et du festin de noces. Dans ces paraboles, les invités présentent des excuses pour ne pas venir. Le maître demande alors à ses serviteurs d'aller « promptement dans les places et dans les rues de la ville » et d'amener « les pauvres, les estropiés, les aveugles et les boiteux ». Spirituellement, cela nous représente tous.

Les Écritures déclarent :

« Toutes les nations sont invitées » à « un souper de la maison du Seigneur ».

« Préparez le chemin du Seigneur [...] pour que son royaume aille de l'avant sur la terre, pour que les habitants de la terre le reçoivent et soient préparés pour les jours à venir. »

De nos jours, les personnes invitées au souper du Seigneur viennent de tous les horizons et de toutes les cultures. Nous faisons en sorte que nos assemblées reflètent nos collectivités, qu'elles soient régionales ou internationales,

kulturën e ungjillit teksa përmbushen alegoria e Librit të Mormonit dhe profecitë në shëmbëlltyrat e Dhiatës së Re.

II.

Kudo njerëzit po shpërngulen. Kombet e Bashkuara raportojnë 281 milionë mërgimtarë ndërkombëtarë. Janë 128 milionë individë më tepër sesa në vitin 1990 dhe trefishi i përllogaritjeve të vitit 1970. Kudo, numra rekord të kthyerish në besim po e gjejnë Kishën e Jezut Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Çdo Shabat, anëtarë dhe miq nga 195 vendlindje dhe territore mbledhen në 31 916 bashkësi të Kishës. Ne flasim 125 gjuhë.

Kohët e fundit, në Shqipëri, Maqedoninë e Veriut, Kosovë, Zvicër dhe Gjermani, dëshmoja përmbushjen e alegorisë së pemës së ullirit në Librin e Mormonit nga anëtarët e rinj. Te Jakob [LiM] 5, Zoti i vreshtit dhe shërbëtorët e tij forcojnë edhe rrënjët e pemës së ullirit, edhe degët duke i mbledhur dhe shartuar bashkë ato që ishin nga vendndodhje të ndryshme. Sot fëmijët e Perëndisë mbledhen si një te Jezut Krishti. Zoti ofron një mënyrë mbresëlënëse dhe të natyrshme për të zgjeruar plotësinë e jetuar nga ne të ungjillit të Tij të rivendosur.

Duke na përgatitur për mbretërinë e qiejve, Jezusi tregon shëmbëlltyrat e darkës së madhe dhe gostisë së dasmës. Në këto shëmbëlltyra, mysafirët e ftuar nxorën justifikime që të mos vinin. Zotëria i udhëzon shërbëtorët e tij: “Shpejt, shko[ni] nëpër sheshet dhe nëpër rrugët e qytetit” dhe “nëpër udhë dhe përgjatë gardheve” që të “sill[ni] këtu lypës, sakatë, të çalë dhe të verbër”. Nëse flasim për anën shpirtërore, këtë bën çdonjëri prej nesh.

Në shkrimin e shenjtë shpallet:

“Gjithë kombet do të ftohen” për “një darkë [në] shtëpi[në] [e] Zotit”.

“Përgatisni ju udhën e Zotit ... që mbretëria e tij të mund të përhapet mbi tokë, që banorët e saj të mund ta pranojnë atë dhe të përgatiten për ditët që do të vijnë.”

Sot, ata që marrin ftesë për darkën e Zotit, vijnë nga çdo vend dhe kulturë. Me të moshuar dhe të rinj, të pasur dhe të varfër, vendas dhe nga e gjithë bota, ne i bëjmë bashkësitë e Kishës sonë të duken si komunitetet tona.

jeunes ou âgées, riches ou pauvres.

En tant que chef des douze apôtres, Pierre a vu le ciel s'ouvrir et a eu la vision d'une « grande nappe, attachée par les quatre coins [...] où se trouvaient [toutes] les créatures de la terre ». Pierre a enseigné : « En vérité, je reconnais que Dieu ne fait point acception de personnes. [...] En toute nation celui qui craint [le Seigneur] et qui pratique la justice lui est agréable. »

À travers la parabole du bon Samaritain, Jésus nous invite à nous rapprocher les uns des autres et de lui dans son auberge, à savoir son Église. Il nous invite à être de bons voisins. Le bon Samaritain promet de revenir et de récompenser ceux qui prennent soin des personnes hébergées dans son auberge. Vivre l'Évangile de Jésus-Christ c'est aussi faire de la place pour tous dans son Église rétablie.

Faire « de la place dans l'hôtellerie » (ou l'auberge dans notre cas) signifie que « personne ne devrait être assis seul ». Lorsque vous venez à l'église et que vous voyez quelqu'un assis seul, je vous invite à le saluer et à vous asseoir à ses côtés. Il se peut que cela ne fasse pas partie de vos habitudes. Cette personne peut avoir une apparence ou une façon de parler différentes des vôtres. Mais, comme le dirait un biscuit chinois : « Un voyage d'amitié et d'amour au sein de l'Évangile commence par un premier 'bonjour' et par s'asseoir à côté de quelqu'un. »

« Personne ne devrait être assis seul » signifie également que personne ne doit être seul émotionnellement ou spirituellement. Je suis allé avec un père au cœur brisé rendre visite à son fils. Des années plus tôt, le fils était ravi à l'idée de devenir diacre. À cette occasion, sa famille lui avait acheté sa première paire de chaussures neuves.

Mais à l'église, les diacres se sont moqués de lui. Ses chaussures étaient neuves, mais pas à la mode. Gêné et blessé, le jeune diacre a déclaré qu'il n'irait plus jamais à l'église. J'ai toujours le cœur brisé pour lui et sa famille.

Sur les routes poussiéreuses menant à Jéricho, chacun d'entre nous a été ridiculisé, humilié et blessé, peut-être méprisé ou maltraité. Et, à des degrés divers d'intention, chacun d'entre nous a également ignoré, n'a pas vu ou entendu, voire délibérément blessé quelqu'un d'autre. C'est justement parce que nous avons été blessés et que nous avons blessé autrui que Jésus-Christ nous amène tous à son auberge. Dans son Église, et grâce à ses ordonnances et ses alliances, nous

Si Kryeapostulli, Pjetri pa qiellin të haptë një vegim të “një çarçafi të madh ... lidhur në të katër cepat ... dhe brenda tij ishin të gjitha llojet e ... bisha[ve]”. Pjetri dha mësim: “Në të vërtetë unë po e marr vesh se Perëndia nuk tregohet i anshëm; ... Në çfarëdo kombi, ai që ka frikë prej [Zotit] dhe që vepron drejtësisht, është i pranuar nga ai.”

Në shëmbëlltyrën e Samaritanit të mirë, Jezusi na fton të vijmë te njëri-tjetri dhe tek Ai në hanin e Tij, që është Kisha e Tij. Ai na fton të jemi të afërm të mirë. Samaritani i mirë premton se do të kthehet dhe ta shpërblejë kujdesin ndaj atyre që janë në hanin e Tij. Të jetuarit e ungjillit të Jezu Krishtit përfshin t'u bësh vend të gjithëve në Kishën e Tij të rivendosur.

Fryma e frazës “vend [në han]” përfshin parimin “askush nuk ulet vetëm”. Kur të vini në kishë, nëse e shihni dikë vetëm, ju lutem, a do ta përshëndetni dhe të uleni me të? Ndoshta nuk e keni zakon këtë. Ai person mund të duket ose të flasë ndryshe nga ju. Dhe, sigurisht, siç mund të thuhet te një biskotë fati: “Një rrugëtim i miqësisë dhe dashurisë në ungjill fillon me një përshëndetje fillimisht dhe duke mos lënë askënd të ulet vetëm”.

Fraza “askush nuk ulet vetëm” gjithashtu do të thotë se askush nuk ulet vetëm emocionalisht ose shpirtërisht. Shkova me një baba zemërthyer të vizitoja djalin e tij. Vite më parë, djali qe entuziast që do të bëhej dhjak i ri. Rasti e deshi që familja t'i blinte një palë këpucë të reja për herë të parë.

Por në kishë, dhjakët qeshën me të. Këpucët i kishte të reja, por jo në modë. I turpëruar dhe i lënduar [shpirtërisht], dhjaku i ri tha se nuk do të shkonte më kurrë në kishë. Zemrën e kam ende copë për të dhe familjen e tij.

Përgjatë udhëve me pluhur drejt Jerikos, secilin nga ne e kanë qeshur, e kanë bërë me turp dhe lënduar, mbase edhe përbuzur apo keqtrajtuar. Dhe, duke pasur qëllime të ndryshme, secili prej nesh gjithashtu i ka shpërfillur, nuk i ka parë ose dëgjuar të tjerët, ose ndoshta i ka lënduar me paramendim. Pikërisht sepse jemi lënduar dhe i kemi lënduar të tjerët, Jezu Krishti na sjell ne të gjithë në hanin e Vet. Në Kishën e Tij dhe nëpërmjet ordinancave dhe besëlidhjeve të Tij,

nous rapprochons les uns des autres et de Jésus-Christ. Nous aimons et sommes aimés, nous servons et sommes servis, nous pardonnons et sommes pardonnés. Souvenez-vous que « si grands soient nos maux [Jésus] peut les guérir ». Les fardeaux terrestres s'allègent. La joie de notre Sauveur est réelle.

Dans 1 Néphi 19, nous lisons : « Oui, [ils] foulent aux pieds jusqu'au Dieu d'Israël lui-même [...], ils le méprisent. [...] C'est pourquoi ils le flagellent, et il le souffre ; et ils le frappent, et il le souffre. Oui, ils crachent sur lui, et il le souffre. »

Mon ami, le professeur Terry Warner, dit que le Christ n'a pas été jugé, flagellé, frappé et que l'on ne lui a pas craché dessus de manière occasionnelle, uniquement pendant sa vie dans la condition mortelle. La manière dont nous nous traitons les uns les autres, en particulier les personnes qui ont faim, qui ont soif ou qui sont exclus, correspond à la manière dont nous le traitons lui.

Dans son Église rétablie, nous sommes tous meilleurs lorsque personne n'est assis seul. Ne nous contentons pas de faire des concessions ou de tolérer. Au contraire, accueillons, reconnaissons, aidons et aimons sincèrement chacun. Que chaque ami, chaque sœur et chaque frère ne soit pas un étranger ou une étrangère, mais de nouveau chez lui ou chez elle.

Aujourd'hui, beaucoup se sentent seuls et isolés. À cause des réseaux sociaux et de l'intelligence artificielle, nous sommes parfois en manque de proximité et de contact humain. Nous voulons entendre la voix de chacun. Nous voulons éprouver un sentiment d'appartenance authentique et ressentir de la gentillesse.

Il existe de nombreuses raisons pour lesquelles nous avons l'impression de ne pas être à notre place à l'église et, pour parler au sens figuré, d'être assis seuls. Nous nous préoccuons peut-être de notre accent, de nos vêtements ou de notre situation familiale. Il se peut que nous nous sentions inadéquats, que nous sentions la cigarette, que nous aspirions à la pureté morale, que nous ayons rompu avec quelqu'un et que nous nous sentions blessés et gênés, ou que nous soyons préoccupés par telle ou telle règle de l'Église. Nous sommes peut-être célibataires, divorcés ou veufs. Nos enfants sont bruyants ou nous n'avons pas d'enfants. Nous n'avons pas fait de mission ou nous sommes rentrés prématurément. La liste est

vijmë te njëri-tjetri dhe te Jezu Krishti. Japim dhe marrim dashuri, shërbejmë dhe na shërbehet, falim dhe na falin. Ju lutem, mbajeni mend: "Toka s'ka hidhërim që qielli s'mund ta shërojë", barrët tokësore lehtësohen, gëzimi i Shpëtimtarit tonë është real.

Te 1 Nefi 19 lexojmë: "[M]adje vetë Perëndinë e Izraelit [ata] e shkelin me këmbët e tyre; ... ata e përçmojnë. ... Prandaj ata e fshikullojnë atë dhe ai e duron atë, dhe ata e godasin atë dhe ai e duron atë. Po, ata pështyjnë mbi të dhe ai e duron atë."

Miku im, profesori Terri Uornër thotë se gjykimi, fshikullimi, goditja dhe pështyrja nuk qenë ngjarje rastësore që ndodhën vetëm gjatë jetës së Krishtit në vdekshmëri. Mënyra se si e trajtojmë njëri-tjetrin, veçanërisht të uriturit, të eturit, ata që i kanë lënë vetëm, është mënyra si e trajtojmë Atë.

Në Kishën e Tij të rivendosur, të gjithë jemi më mirë kur askush nuk ulet vetëm. Le të mos t'u tregojmë njerëzve thjesht ku të ulen apo t'i lejojmë të vijnë! Le t'i mirëpresim, t'i vlerësojmë, t'u japim shërbesë e t'i duam çiltërsisht! Qoftë çdo mik, motër, vëlla, jo një bujtës ose i huaj, por një fëmijë i shtëpisë!

Sot, shumë njerëz ndihen të vetmuar dhe të izoluar. Media shoqërore dhe intelijenca artificiale mund të na lënë të etur për afërsi dhe prekje njerëzore. Ne duam ta dëgjojmë zërin e njëri-tjetrit. Duam përkatësi dhe dashamirësi të mirëfilltë.

Ka shumë arsye pse mund të ndiejmë se nuk përshtatemi në kishë, se, në mënyrë figurative, ulemi vetëm. Mund të shqetësohemi për theksin, veshjet, situatën tonë familjare. Ndoshta ndihemi të papërshtatshëm; na vjen era duhan; jemi të dëshiruar për pastërti morale; jemi ndarë me dikë dhe ndihemi të lënduar e të turpëruar; jemi të shqetësuar për një rregullore të Kishës ose një tjetër. Mund të jemi beqarë, të shkurorëzuar, të ve. Fëmijët mund t'i kemi të zhurmshëm ose të mos kemi fëmijë. Mund të mos kemi shërbyer në një mision ose të jemi kthyer më herët prej tij. Lista vazhdon.

longue.

Mosiah 18:21 nous invite à nous lier les uns aux autres dans l'amour. Je nous invite à moins nous inquiéter, à moins juger, à être moins exigeants envers autrui et, lorsque cela est nécessaire, à être moins durs envers nous-mêmes. Nous ne bâtissons pas Sion en un jour. Mais chaque « bonjour », chaque geste chaleureux, nous rapproche de Sion. Faisons davantage confiance au Seigneur et choisissons joyeusement d'obéir à tous ses commandements.

III.

D'un point de vue doctrinal, dans le foyer de la foi et la communauté des saints, personne n'est assis seul grâce à l'alliance qui nous lie à Jésus-Christ.

Joseph Smith, le prophète, a enseigné : « C'est à nous qu'il appartient de voir la gloire des derniers jours, d'y participer et de la faire avancer. Cette gloire est 'la dispensation de la plénitude des temps', [...] où les saints de Dieu seront rassemblés de toutes les nations, familles et peuples. »

« [Dieu] ne fait rien qui ne soit pour le profit du monde [...] afin d'attirer tous les hommes [et femmes] à lui. [...] »

« Il les invite tous à venir à lui et à prendre part à sa bonté [...] et tous sont pareils pour Dieu. »

La conversion à Jésus-Christ exige que nous nous dépouillions de l'homme naturel et de la culture du monde. Comme l'a enseigné Dallin H. Oaks, nous devons renoncer à toute tradition et pratique culturelle contraire aux commandements de Dieu et devenir des saints des derniers jours. Il a dit : « Tous les membres de l'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours partagent une culture unique de l'Évangile, des valeurs, des espérances et des pratiques communes. » La culture de l'Évangile comprend la chasteté, l'assistance hebdomadaire à l'église et le fait de ne pas consommer d'alcool, de tabac, de thé, ni de café. Elle comprend l'honnêteté et l'intégrité. Elle comprend la notion que nous progressons dans l'Église, sans monter ni descendre dans la hiérarchie.

J'apprends énormément des membres fidèles et de nos amis de tous les pays et de toutes les cultures. L'étude des Écritures dans plusieurs langues et du point de vue de différentes cultures approfondit ma compréhension de l'Évangile. Les

Mosiah 18:21 na fton t'i thurim zemrat në bashkim dhe dashuri. Ju ftoj të shqetësoheni më pak, të gjykoni më pak, të jeni më pak kërkues ndaj të tjerëve dhe, kur është nevoja, të jeni më pak të ashpër me veten. Nuk e krijojmë Sionin për një ditë. Por çdo "përshëndetje", çdo gjest i ngrohtë, e sjell Sionin më pranë. Le t'i mirëbesojmë më shumë Zotit dhe të zgjedhim t'u bindemi të gjitha urdhërimeve të Tij me gëzim!

III.

Nga ana doktrinale, në shtëpinë e besimit dhe të shoqërimit të shenjtorëve, askush nuk ulet vetëm për shkak të përkatësisë besëlidhëse në Jezu Krisht.

Profeti Jozef Smith dha mësim: "[N]a është lënë neve që ta shohim, të marrim pjesë dhe të ndihmojmë për ta çuar përpara lavdinë e ditës së mëvonshme, 'periudhën e plotësisë së kohëve ...', kur shenjtoret e Perëndisë do të mbledhen në një nga çdo komb dhe fis, dhe popull, dhe gjuhë".

Perëndia "nuk bën asgjë që nuk është për të mirën e botës; ... që ai të mund të tërheqetë gjithë [burrat dhe gratë] te vetja. ...

... Ai i fton të gjithët të vijnë tek ai dhe të marrin pjesë në mirësinë e tij; ... dhetë gjithëjanë njësoj para Perëndisë."

Kthimi në besim te Jezu Krishti kërkon përnesh që ta zhveshim njeriun e natyrshëm dhe kulturën e botës. Sikurse jep mësim Presidenti Dallin H. Oaks, ne duhet të heqim dorë nga çdo traditë dhe praktikë kulturore që është në kundërshtim me urdhërimet e Perëndisë dhe të bëhemi shenjtore të ditëve të mëvonshme. Ai shpjegon: "Ka një kulturë unike ungjilli, një grup vlerash e pritshmëri dhe praktikash të përbashkëta për të gjithë anëtarët e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtoreve të Ditëve të Mëvonshme". Kultura e ungjillit përfshin dëlirësinë, pjesëmarrjen e përjavshme në kishë, mospirjen e alkoolit, duhanit, çajit dhe kafesë. Ajo përfshin ndershmërinë dhe integritetin moral; të kuptuarit se ne shkojmë përpara dhe jo për lart ose për poshtë në pozicionet në Kishë.

Unë mësoj nga anëtarët besnikë dhe miqtë e Kishës në çdo vend dhe kulturë. Shkrimet e shenjta, kur studiohen në gjuhë dhe këndvështrime të shumta kulturore, e thellojnë kuptueshmërinë për ungjillin. Shprehjet e ndryshme për cilësitë

différentes manifestations des vertus chrétiennes approfondissent mon amour et ma compréhension de mon Sauveur. Nous sommes tous bénis lorsque nous établissons notre identité culturelle, comme l'a enseigné le président Nelson, comme étant celle d'un enfant de Dieu, d'un enfant de l'alliance et d'un disciple de Jésus-Christ.

La paix de Jésus-Christ nous est destinée personnellement. Récemment, un jeune homme m'a demandé avec sincérité : « Frère Gong, puis-je encore aller aux cieux ? » Il se demandait s'il pourrait un jour être pardonné. Je lui ai demandé son nom, je l'ai écouté attentivement, je l'ai invité à parler à son évêque et je l'ai serré dans mes bras. Il est reparti avec de l'espoir en Jésus-Christ.

J'ai mentionné ce jeune homme dans un autre contexte. Plus tard, j'ai reçu une lettre anonyme qui commençait ainsi : « Frère Gong, ma femme et moi avons élevé neuf enfants [...] et avons fait deux missions. » Mais « j'ai toujours pensé que je n'irais pas au royaume céleste [...] parce que les péchés que j'ai commis dans ma jeunesse étaient très graves ! »

La lettre se poursuivait ainsi : « Frère Gong, lorsque vous avez raconté comment ce jeune homme avait retrouvé l'espoir d'être pardonné, j'ai été rempli de joie et j'ai compris que moi aussi je pouvais être pardonné. » La lettre se terminait ainsi : « Maintenant, je commence même à m'apprécier ! »

Notre sentiment d'appartenance grâce aux alliances s'approfondit à mesure que nous nous approchons les uns des autres et du Seigneur dans son auberge. Le Seigneur nous bénit tous lorsque personne n'est assis seul. Et qui sait ? La personne assise à côté de nous deviendra peut-être notre meilleur ami, comme le dirait un biscuit chinois. Je prie humblement que nous trouvions et fassions de la place pour le Seigneur, et les uns pour les autres, au souper de l'Agneau. Au nom sacré de Jésus-Christ. Amen.

e ngjashme me të Krishtit e thellojnë dashurinë dhe kuptueshmërinë time për Shpëtimtarin tim. Të gjithë bekohemi kur e përkufizojmë identitetin tonë kulturor, sikurse dha mësim Presidenti Rasëll M. Nelson, si një fëmijë i Perëndisë, një fëmijë i besëlidhjes, një dishepull i Jezu Krishtit.

Paqja e Jezu Krishti është synuar për ne personalisht. Kohët e fundit, një i ri pyeti me zell: "Plaku Gong, a mund të shkoj sidoqoftë në parajsë?" Ai pyeste veten a mund të merrte ndonjëherë falje. E pyeta për emrin, e dëgjova me kujdes, e ftova të fliste me peshkopin e tij, e përqafova fort. Ai u largua me shpresë te Jezu Krishti.

E përmenda të riun në një mjedis tjetër. Më vonë, mora një letër pa emër që niste me fjalët: "Plaku Gong, unë dhe bashkëshortja ime kemi rritur nëntë fëmijë ... dhe kemi shërbyer në dy misione. Por gjithnjë jam ndier sikur nuk do të më lejonin [të hyj] në mbretërinë çelësiale ... ngaqë mëkatet e mia kur isha i ri, ishin tejet të rënda!"

Letra vazhdonte: "Plaku Gong, kur ti tregove rreth të riut që mori shpresë për falje, u mbusha me gëzim, duke filluar të kuptoja se mbase [mund të merrja falje]". Letra mbyllet me fjalët: "Tani, madje, më pëlqen vetja!"

Përkatësia në besëlidhje thellohet ndërsa vijmë te njëri-tjetri dhe te Zoti në hanin e Tij. Zoti na bekon të gjithëve kur askush nuk ulet vetëm. Dhe ku i dihet? Ndoshta personi pranë të cilit ulemi, mund të bëhet miku ynë më i mirë sikur ta kishte parashikuar një biskotë fati. E gjetshim dhe befshim vend përulësisht për Të dhe për njëri-tjetrin në darkën e Qengjit, lutem përulësisht, në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen.